

Entrevista **Joan Uriach** Farmacèutic i col·leccionista

“Col·leccionar és estimar els artistes”

Maria Palau
BARCELONA

Joan Uriach (Barcelona, 1929) pertany a una família que fa gairebé dos segles que col·lecciona art. El primer que s'hi va apassionar va ser el seu besavi, que fa 175 anys va iniciar el trajecte d'un negoci que és l'origen dels laboratoris farmacèutics Uriach. Èxits empresarials i amor per l'art han anat de bracet a can Uriach. La Fundació Vila Casas presenta ara, al museu de Can Framis i dins del cicle *L'art de col·leccionar*, un petit però gustós tast del disseny gràfic dels medicaments més coneguts de la firma. Creativitat a dojo.

Malalt del col·leccionisme?

Sóc un col·leccionista en general, de moltes coses. L'art em fascina. Ho he mamat de petit. La pintura catalana m'encanta. Si puc parlar d'alguna cosa, és de pintura catalana: la sé mirar, la reconec. A vegades, m'han cridat per anar a veure cases de gent d'aquí Barcelona... “Tinc una col·lecció de Meifrén molt bona, a veure què et sembla a tu.” “Però si tot això és fals!” La quantitat de pintura falsa que he arribat a veure...

Ah sí?

I tant! Vols que t'expliqui una anècdota?

Endavant...

El meu pare, que en sabia un munt, va comprar un Gimeno en una galeria important. Un senyor que li venia llibres antics li va dir: “Senyor Uriach, aquest quadre em sembla que no és bo.” Me'n vaig anar a veure la filla d'en Gimeno, i li vaig ensenyar. Es va enrabiar molt: “Qui li ha venut aquesta potinerial?” El meu pare va tornar el quadre a la galeria, que encara existeix, i li va donar els quartos. Només et dic que el segueixen venent per bo.

Meifrén, Gimeno... Quin és el seu artista preferit?

L'Anglada Camarasa em meravel·la. Era conegut de casa. Quan se'n va anar per la guerra, ens va deixar els quadres. A nosaltres, i suposo que a altres. El meu pare tenia una obra seva que no estava signada. I un dia el va fer venir a casa perquè la signés.

El pare de la biodramina. El doctor Uriach, a Can Framis, amb els dissenys del seu producte estrella ■ ORIOL DURAN

El seu pare, un dels grans col·leccionistes barcelonins de tots els temps, no va ser el primer boig per l'art de la família...

No, va ser el besavi. Comprava quadres barats..., d'en Mir! Vam trobar la factura. Quatre peces li van costar 1.000 pessetes. Home, eren diners. Devem estar parlant potser de l'any 1888...

S'emociona quan pensa que forma part d'una nissaga tan llarga de col·leccionistes?

Aquest és el valor afegit de la meva col·lecció: que hi una part que va pertànyer a l'avi, una altra al pare... I que els meus fills continuen!

Què significa per a vostè col·leccionar?

A mi l'art m'ha donat grans satisfaccions. I una formació. I bons amics. També significa estimar els artistes. Ajudar-los. Jo no en sé de regatejar amb els artistes. És molt dur per a ells, pateixen, i ara encara més. Si em diuen val això, doncs és el que val, i punt. Hauriem de cuidar molt més els nostres artistes. Durant la postguerra, quan fèiem farmàcia, amb uns companys vam intentar

No en sé de regatejar amb els artistes. És dur per a ells, pateixen, i ara encara més

organitzar una exposició, aquí i a fora, d'uns deu pintors: Mercadé, Curós, Roca Sastre... El millor de tots era l'Ortega Muñoz. Ho teniem tot preparat però en França no ens va donar permís.

Diu que no sap regatejar...

Amb els artistes no, però amb els intermediaris tan dolents que hem tingut aquí a Catalunya, sí, i molt. En bona part són els culpables que la nostra pintura no s'hagi establert a fora.

Parli'm d'artistes internacionals que li agraden.

Estic molt feliç d'haver comprat una obra de Tony Cragg. El vaig conèixer, i és encantador. M'agrada saber com són els artistes que col·lecciono. També tinc peces de Sean Scully. I de Jannis Kouneellis. Els meus nés n'estan enamorats. A ells no els parlis de l'Anglada Camarasa! Fa molt temps, em van oferir un Damien Hirst... Eren uns pots com de farmàcia. 13 milions de pessetes. Em va semblar car. No ho era. Però no em va fer el pes.

No ha pensat mai obrir un museu amb la seva col·lecció?

No. El meu pare sí que l'hauria pogut obrir. Va repartir les seves obres entre els tres fills. Ara bé, a mi m'agrada molt ensenyar la meva col·lecció a la gent. A la gent que hi entén. Si confonen un Nonell amb un Mir, l'exposició s'ha acabat.

Com té la casa d'obres?

Plena. Fins i tot en tinc al lavabo. Hi tinc una pintura d'en Francesc Serra. L'art et fa companyia tota la vida. Molta gent això no ho entén. El que volen és tenir un cotxe un pam més llarg. A mi això no em satisfà. ■